Иако смо одавно навикли на различите, често веома маштовите реакције на неке наше емисије, а посебно на „Инсајдер“, признајемо да нас је коментар господина Ђорђа Вукадиновића у његовој колумни у *Новој српској политичкој мисли* прилично изненадио. Не толико по садржају, колико по брзини реакције.

Прва Инсајдерова прича из серијала „Патриотска пљачка” емитована је у понедељак, 24. септембра. Већ у уторак, 25. септембра, на сајту НСПМ-а, осванув је Вукадиновићев коментар под насловом „Патриотска пљачка или издајничка инсценација” .

Суштина Вукадиновићеве колумне може се сажети у следећем:

Можда и јесте пука коинциденција то што је управо у дану у којем је на Б92 почело емитовање „Велике патриотске пљачке“ нова српска влада званично и писмено потврдила Бриселу да прихвата споразум о „интегрисаном управљању прелазима“. Али је више него очигледно да овај серијал јесте планиран и темпиран да буде ударна медијска логистика у оквиру завршне операције „кувања“ српског јавном мњења и испомоћи свима онима који се спремају да „храбрим и болним“ потезима затворе косовско поглавље и одраде оно што српске власти до сада или нису желеле, или нису стигле да ураде. А има ли у том погледу боље испомоћи од ТВ доказа како су сви ти који причају о „срцу Србије“, „лажној држави Косово“, „одбрани суверенитета“, и сличне патриотске трице најобичнији лопови и преваранти, заинтересовани само за личне интересе и сопствени џеп? Може ли се замислити бољи поклон „најмлађој европској држави“ за крај процеса „надгледане независности“ и има ли лепше предигре захтеву за укидање српских „паралелних институција“ на Косову?

Као што је свима познато, а посебно господину Вукадиновићу, серијал „Патриотска пљачка” је требало да буде емитован у априлу ове године. Уредници и аутори Инсајдера, уз подршку управе Б92, одлучили су да се, због предизборне кампање, серијал не емитује да не би својим критичким ставом према политичким странкама и актуелној власти утицао на коначне резултате избора. Као кандидат листе „Ниједан од понуђених одговора” при Партији влашке националне мањине, господин Вукадиновић свакако може добро да процени да ли би и на који начин овај серијал утицао на бираче у Србији. Уверити некога, а посебно искусног политичког коментатора као што је Вукадиновић, у могућност постојања коинциденција у животу и политици, мислим да је

залудан посао. Као што, међутим, Ђорђе Вукадиновић верује да није реч о коинциденцији већ о помном (пакленом) плану искованом на релацији: Б92 - актуелна власт – Брисел – Вашингтон, ми смо прилично убеђени да је аутор написао свој коментар пре него што је емитована прва прича „Патриотске пљачке”. Своје мишљење господин Вукадиновић је, уосталом, могао да формира већ на основу најаве која је била „театрално спиновање” проткано „бучним ефектима”… и ту већ господин Вукадиновић улази у област за коју није школован - у режију и постпродукцију.

Шта је, међутим, суштина Вукадиновићег напада на „Патриотску пљачку“? Да ли Вукадиновић негира шверц, злоупотребе, махинације, богаћење појединаца „тамо“? Он не негира ни злоупотребу патриотских осећања. Уосталом, цитирамо:

„Да не буде неспоразума. Има и било је тамо свакојаког шверца, злоупотребе, махинација са ПДВ-ом, лажног патриотизма и којечега што и иначе карактерише српски политички и економски живот. Било је криминала који се скривао испод врућих политичких парола, било је сумњивог бусања у патриотске груди, док су, истовремено, на другој страни, прављени дилови и разне „комбинације“ са приштинским властима и албанским мафијашима. А тзв. „патриотска јавност“ крива је што углавном није хтела да чује за овакве и сличне приче и што су их често олако одбацивали као ујдурму и злонамерно клеветање наших врлих „патриотских кадрова“.

Дакле, није проблем у томе што се говори о злоупотребама и криминалу. Нема земље где нема криминала! Проблем је само у повезивању власти и политичких странака са оним што се годинама дешавало на Косову. Ђорђе Вукадиновић је посебно осетљив на помињање Демократске странке Србије и Војислава Коштунице, који је у то време био премијер, са овим проблемом. Сумњам да би био тако осетљив да се у овом контексту поменуо Борис Тадић или Чедомир Јовановић. Но, политички избор и лична очекивања господина Вукадиновића су његова ствар и његова судбина. Ми ту најмање можемо да му помогнемо.

Да ли је превише реторичко питање за господина Вукадиновића: како је било могуће да се све ово дешава на Косову без знања и учешћа актуелних власти и политичких странака? И како је могуће да се ова тема новинарски обради, а да се ово не повеже? Која је то врста новинарства коју препоручује Вукадиновић? Да ли је то она врста новинарства у којем ће се пажљиво селектовати не само теме него и актери? ТВ Б92 има ту врсту професионалне историје, лако проверљиве, где се јасно види да никада нисмо били ни повлашћени, ни заштићени од стране политичких странака и актуелних власти. Ви то, господине Вукадиновићу, веома добро знате, као и цену коју смо морали да платимо да бисмо остали ово што јесмо.

Постоји, међутим, једна кључна ствар коју бисмо морали јавно да расправимо. То је нешто што се непрекидно „чита између редова“. У питању је теза да је једини начин да се помогну Срби на Косову, да они остану на њему, тај да им се омогући да могу да се баве шверцом и разним финансијским и другим махинацијама. Ово је не само неистина него и опасно релативизовање свих правних норми и правила за које се Ђорђе Вукадиновић непрекидно јавно залаже. На овај начин се, у пракси, омогућава богаћење само једног уског, повлашћеног слоја људи – повезаних са влашћу и странкама – а не бољи, да не кажемо нормалнији живот, највећег броја Срба на Косову.

Не знам да ли вам је познато, господине Вукадиновићу, да се већ неколико година боримо за опстанак народних кухиња у Косовском Поморављу где живи око 70.000 људи. И ову акцију веома бучно рекламирамо и спинујемо. Средства која су потребна за народне кухиње у Косовском Поморављу на годишњем нивоу износе око 60.000 евра (за плате, струју и слично). Таман колико износи ПДВ за пар прошверцованих шлепера. Да ли то можемо назвати патриотском или новинарском темом? Постоји ли уопште веза између ова два случаја?

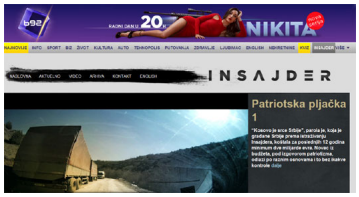

Да завршимо вашим закључком:

„Да закључимо – можда се Бранкица и њени сарадници осећају као усамљени хероји и медијске лучоноше сред српског политичког мрака, али су, авај, само истурена медијска јединица једној континуираној специјалној операцији против властите државе и њеног

територијалног интегритета. То је истовремено тужна и непријатна истина која, додуше, нимало не аболира нечасне косовске „патриотске пљачке“, али прилично релативизује чак и оно што би у овом Инсајдеровом серијалу могло бити корисно и вредно.”

Тако је Инсајдер за длаку остао без Медаље Обилића јер је очигледно имао једну фалинку: јер је демаскирао неке за које, чини се, Вукадиновић није желео да буду демаскирани. И да све буде још горе, у тексту се служи истим механизмом за који тврди да је добро што је разоткривен и да га је и требало разоткрити – механизмом сакривања иза сумњивог бусања у патриотске груди.

Јер управо се Ђорђе Вукадиновић буса у патриотске груди кад налази да је он тај који је позван да повлачи границу између пожељног демаскирања квазипатриотских бизМисмена и подле, лицемерне и издајничке генерализације, те да је баш он тај који ће дефинисати критеријуме по којима ће се та граница повлачити.

Где су његови текстови у којима је демаскирао квазипатриотске бизМисмене и показао нама недостојнима како је то требало урадити, а да нам не измакне, за длаку, Медаља Обилића?

Пише: Веран Матић, главни и одговорни уредник Б92 и председник УО Фонда Б92

(Б92)